

JAROSLAV BENEŠ
**PROJEKT
ORPHAN**

Jaroslav Beneš

PROJEKT ORPHAN

Příběh s prvkem sci-fi o rozdaných kartách, které Osud po tabletě
Defrangilu nějak špatně zamíchal.

2014

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

RADIOVÁ KAPSLE

Lambert Farin se někdy choval jako dítě, nezralé, nevytvárané a přesto tak hravé. Když dokončil universitu, prošel prý několika firmami. Firmu NCFM, s.r.o. jsme založili společně – Luigi Correggiato, samozřejmě Lambert a já, Marek Narp. Byl jsem oběma opravdu nesmírně vděčný, že mi umožnili spolupodílet se na jejich práci a na oplátku se zase já snažil vypomoci všude tam, kde bylo potřeba. Dokonce jsem si dovolil spravovat i jejich finanční záležitosti. Alespoň zčásti.

Lambertovi bylo třiadváct, považoval se stále za pohledného muže, který se rád dobře oblékal, a obleky měnil dost často, protože ho s přibývajícím věkem chytaly záchvaty ústí do různých diet a kondičních cvičení s následkem drastické změny garderoby, a rád se reprezentoval, jinými slovy, s oblibou se ukazoval před objektivy bulvárních žvastounů. Pokud možno v doprovodu nějaké lepé děvy. Hlavně takové, které nevadila jeho mírná nadváha, domyšlivé řeči a určitý stupeň nevkusy, ve kterém si liboval. Odjakživa vyhledával jen značkové oblečení, však i na tenis, samozřejmě, potřeboval taky značkové hadry. S jeho osobou bylo spojeno mnoho benefičních akcí, na které chodil opravdu rád. A s okatými a nohatými objevy se tam seznamoval anebo je tam bez jakýchkoliv výčitek odkládal.

Pracovní náplň, krom banketů a nejrůznějších obchodně pracovních večírků, vyplňoval obchodními aktivitami – prodával výrobky firmy NCFM, s.r.o. a navenek ji reprezentoval. Taky si hrozně moc zakládal na titulu obchodního ředitele.

Naopak Luigi nemohl být odlišnější. Byl o dobrých deset let starší než Lambert, ale společnost moc rád neměl, což bylo na Itala dost zvláštní. Jako dítě se dostal do Prahy s rodiči, kteří pracovali pro nějaké zahraniční firmy, dlouhodobě působící v Česku, začal tu chodit do školy, vystudoval, a když se jeho rodiče vrátili zpět do Itálie, on zůstal, protože se krátce po promoci oženil. Jak občas říkal, z blbosti. Z Česka se mu nechtělo odejít, i když mu manželství moc dlouho nevydrželo. Nejdřív prý pracoval někde v nemocnici, ale později se našel v laboratořích firmy NCFM, s.r.o., kde se začal zabývat čistými složkami pro nejrůznější medikamenty. Továrna ale léky jako takové nevyroběla, dodávala jen superčisté materiály farmaceutickým firmám podle Luigiho receptur. Myslím, že se cítil víc jako vědec než tvůrce nových technologických postupů.

No a co bych asi tak řekl o sobě? Byl jsem rád, že jsem po létech nemoci dokončil maturitu a mohl se věnovat technologii materiálů na technice. Studium mi docela šlo, jen řidičský průkaz mi dali snad až napotřetí. Ale byla to paráda. Díky tomu jsem mohl zaskočit i za tehdy často nemocného řidiče, který vozil Lamberta a Luigiho do fabriky, kde se ve starém objektu začala rozjíždět první výrobní linka. Lambert občas říkával, že budoucnost přeje připraveným, ale nikdy se tímto heslem neřídil. A Luigi, ó ten měl pořád jen hlavu

v oblacích a nějaký čas skoro nevycházel z podnikových laboratoří. A tak jsem považoval za výzvu, abych se postaral o ty praktičtější věci okolo. Alespoň dle mého rozumu. Dneska, v osmatřiceti, se na to dívám už trochu jinak.

Díky velkorysosti společníků jsem mohl nahlédnout pod pokličku výzkumu, přiučit se a občas maličko i vypomoci. Ve fabrice jsem pracoval jako technolog nových materiálů a práce mě naprosto pohlcovala. Dokonce tak moc, že mi nedalo, abych nenahlédl do technických dokumentů určených ke schválení, které přinesl Lambert z porad vedení firmy. Mnohokrát jsem musel opravit výpočty na výkresech, jakoby pozapomenutých v pracovně nebo někde na stolku. Je možná pracovitý, společenský, umí jednat se stranami a i jinak je velmi činorodý, ale diferenciální rovnice opravdu řešit neumí. A Luigi míval občas tu a tam problém s namícháním těch správných roztoků, protože poměrová matematika mu asi taky příliš nešla. A mě tohle hrozně moc bavilo.

Své soukromí jsem si ale střežil. Měl jsem totiž naprosto volnou ruku a mohl zařídit rekonstruovaný dům zcela podle svého, ale udělal jsem to s vědomím, aby se Lambert i Luigi, pokud budou v domě přebývat, cítili opravdu dobře, pohodlně a bezpečně. Dokonce jsem pro Luigiho zařídil za garáží malou laboratoř, tak trochu zmenšeninu té jeho vlastní ve firmě. Takže se stalo, že Luigi trávil s Lambertem v domě většinu volného času a do svých bytů ve městě jezdili jen sporadicky. Samozřejmě se vyskytly výjimky,

objevila-li se nějaká nová dvounohá, okatá krasavice, to se Lambert neukázal i několik dní.

Firma NCFM, s.r.o. se za ta léta velice rozrostla a musela být, už jenom z důvodu velikosti a náročnosti provozního řízení, alespoň vnitřně rozdělena. Původně výroba diagnostických a léčebných preparátů, které prosadil Luigi, byla později zastíněna Lambertovou představou o prodeji diagnostických přístrojů a speciálních nástrojů pro nemocnice, vývojová zařízení a výzkumné ústavy. Luigi se později stáhnul do pozadí a víc se věnoval vývoji jakéhosi původního léčebného preparátu, na kterém prý pracovali ještě za dob studií, a Lambert, byť měl solidní technické vzdělání, zase víc inklinoval k řízení firmy, staral se o finance a hlavně o obchodní partnery – nejen o ty stávající ale i o ty případné nové. A firma se začala přiklánět k mojí představě, která se nakonec stala hlavní, nosnou a přinášela nejvíc peněz.

Začínal jsem jako elév v konstrukční kanceláři firmy, pracoval v ní i při studiu a nakonec se úplně věnoval technologii nových materiálů. Rozumějte, firma časem rozšířila svoje působení na dodávky speciálních superčistých materiálů a také zvláštních slitin pro specifické účely, například pro zbrojaře nebo elektroniky. Obzvláštní specialitou firmy, na kterou jsem byl neobyčejně hrdý, se stala výroba tvrzených, téměř nerozbitných skel pro kokpity letadel, batyskafů a možná i kosmických lodí.

Co si tak vzpomínám, Lambert nikdy do svého bytu nepozval na večírek obchodní přátele či pracovní návštěvy. Nejraději je vozil do

domu, kde jim na terase vtloukal obchodní klíny do hlavy a předváděl se. Na potenciální sešlost se dalo připravit s předstihem a se znalostí jeho vkusu a zvyklostí. Výjimkou všeho byl můj právní zástupce, pan Bruder, který chodil zásadně jen za mnou a vždycky mi přinesl láhev bílého rumu, což jsem jako abstinent nechápal, dokud mi Luigi neprozradil, že barbadoský rum rozdává každému řidiči, který ho v pozdních nočních hodinách odveze i s opicí domů, on totiž prý v tomhle stavu nedokázal rozlišit obličej ostatních lidí natož pak řidičů. Tak jsem mu tu láhev vždycky šikovně vrazil před jeho rodinným prahem do rukou, než si ho převzala do domácí péče ve vysoké tónině rozladěná manželka. A při dalším odvozu jsem zjistil, že se ta zpropadená láhev rumu změnila na láhev putovní, protože mi jí zase vstrčil do ruky.

Dámské návštěvy páně Lambertovy se staly kapitolou jen samy pro sebe. Do svých čtyřicetin je vozil jen k sobě domů, do bytu, a že měl ženy opravdu velmi rád, i když jen chvíli, mohl potvrdit jemnou narážkou nebo hrubým vtípem každý návštěvník, který se u nás zastavil. Později každou nově objevenou děvku přivezl sem, do domu, předvedl ji a za pár dní s ní zase odjel po tom soukromém posouloženičku, jak s oblibou v úzké pánské společnosti rád říkával. Na tuhle společnost se prostě nešlo připravit.

Bohužel, dlouho jsem nechápal, proč Lambert tak kritizoval každou mojí slečnu, se kterou jsem zrovna v tu chvíli chodil, dokud jsem se sám na vlastní oči nepřesvědčil o jisté skutečnosti. Před časem jsem se rozešel s dívkou v podstatě proto, že jí taky tak mocně

pranýřoval za příliš krátké sukňe a vyzývavou tvářičku a já měl děsné výčitky, když mě nazval úchylem se specializací na nedospělé holčičky. A pak jsem ho zcela náhodou přistihnul s touto mou bývalou přítelkyní. Vycházeli zrovna z jednoho nejmenovaného luxusního hotelu, kde asi strávili nějakou tu intimní chvíli. Nevšimli si mě, já seděl u konferenčního stolku tamtéž, hned vedle vchodu s dvěma odborníky na pružnost a pevnost kovových slitin na bázi manganu a tak jsem viděl, jak se v důvěrném závěsu vydali k východu, aby se hned za dveřmi oddělili jako dva zcela cizí lidi. A tehdy mi došlo, že mi vlastně každou mou známost... záviděl, a dělal všechno proto, aby vztah více či méně nenápadně zničil.

Bez ohledu na to, jak bezohledně dokázal šlapat po cizích citech a jak finančně náročný byl každý jeho vztah, on sám se někdy před pár měsíci bláznivě zamiloval do ani ne pětadvacetileté, blondaté, modrooké a dlouhonohé krásky s nevinnou tvářičkou, kterou si přivezl z jakéhosi technologického symposia, které ale v hrudi bušilo zcela kamenné srdce. Situace byla povážlivě vážná, nepřivezl z konference žádné materiály, prospekty ani navštívenky. Dneska docela pochybuji, zdali na nějakém sympoziu vůbec byl.

Svatba, ke které se vztah po parabole zhroutil, nás všechny zasáhla tak neočekávaně rychle, v podstatě ze dne na den, že jsem ani nestihnul dům řádně vybavit a domluvit se na slavnostní tabuli pro novomanžele s naším občasným kuchařem, panem Maxmiliánem. Bylo by mi samozřejmě ctí přivítat je v domě, protože to mohlo být dobrou zprávou, že se chce Lambert konečně

usadit a odhodit tu svojí pubertální image. Každopádně, jednoho dne přišel Lambert z úřadu v doprovodu, představil novou paní Farinovou, která tam stála na modrém koberci hned za dveřmi do haly, povýšeně si nás při defilé prohlížela a se zaujetím ohrnovala rty. Její černé šatečky přesně vystihly atmosféru, která začala v okolí panovat. Ani jsem se Luigimu nedivil – jakmile ji uviděl a byl dost potupně představen – že se nechal později zapírat a raději se od prvního okamžiku zavřel dole v laboratoři, a vycházel jen na mou přímluvu, anebo když byla novomanželka daleko z doslechu, ideálně za hranicemi pozemku.

Lambert nedokázal svým tak náhle změkklým srdcem paní Heleně, které bůhví proč říkal *‘ty můj anděli’*, i když by se spíš hodilo *‘ty můj satane’*, nic odmítnout, a já zase nedokázal odmítnout nic jemu, což byla samozřejmě chyba. Moje! Rovněž se mi dostalo potupného poučení, krom jiného, že jí smím oslovit pouze *‘madam Farinová’* a že o některých věcech v domě bude za svého manžela rozhodovat ona sama. Z úcty k Lambertovi a z jisté shovívavosti jsem to dopustil, i přes důrazné varování od Luigiho, a nepoučil ji včas o tom, co si ke mně může vůbec dovolit.

Hned druhý den po nastěhování jejích dvou hubených zavazadel do domu se mi ohlásila mladičká, našminkovaná holka s tetováním snad na každickém kousku kůže včetně obličejů, s fialovými vlasy, ale s téměř dokonalou postavou modelky, tím myslím, že byla mladší než protřelá paní Farinová, mnohem hezčí a za tou pestrobarevnou fasádou asi schovávala citlivou duši. Stála tam v prapodivných,

nepadnoucích šatech a vypadala jako nedoléčená a ještě k tomu špatně nalíčená feťačka. Paní Farinová ji představila jako svou novou společnici, kterou jí poslala pracovní agentura, ale hned ji peskovala jako malou holčičku na pískovišti, až mi bylo líto toho děvčete se smutnýma očima, které žádné šminky nedokázaly zamaskovat.

Slečně Šedivé, tj. té holce, co jsem ji omylem považoval za feťačku, změnila madam jak mávnutím kouzelného proutku postavení na společenském žebříčku. Jinými slovy, z pozice společnice ji pasovala na služku pro všechno, k čemuž musím konstatovat, že se to asi tomu děvčeti za nic nelíbilo, a to zvláště, když se s ní madam od první chvíle docela nechutně handrkovala o mzdu. Ale nejspíš to bylo proto, že jí madam možná záviděla plné poprsí bez silikonu a jemné rysy obličeje, byť překryté barevným tetováním a snažila se jí co nejvíc ponížit...

Rozhodovací kompetence si v domě za mého pasivního přihlížení uzurpovala madam sama a od toho stejného dne nastolila tvrdý řád. Celé patro prohlásila za neobyvatelné a Lambert musel zařídit kompletní přestavbu interiéru pokoje, který se rozhodla obývat. Vybrala si ten sluneční na východní straně, což jsem nechápal, když tak nerada časně vstávala. Tedy, dostala ho, samozřejmě, až když mě o něj osobně Lambert požádal. Už asi nemohl to její kvílivé vřískání snést – jinak si to ani nedovedu vysvětlit.

Tehdy jsem zjistil, že mé psychologické schopnosti vcítění zcela selhávají na určité typy osob. Madam toho byla důkazem. Nedokázal

jsem odhadnout její vkus ani se nedokázal trefit do jejího gusta. Měnilo se totiž podle neuchopitelných okolností a já si připadal jako hráč rulety, který sází jednu žeton na jednu barvu – buď padne anebo taky ne. Bohužel, pouze ve vzácných chvílích to vyšlo. Ráno se jí něco zalíbilo, v poledne to zavrhla a večer se znovu vrátila k ranní myšlence, avšak pozměněné k nepoznání. Každé její rozhodnutí znamenalo v realizaci nesmírnou pracnost a neuvěřitelnou finanční náročnost, kterou jsem taktak skousnul se skřípěním zubů. Podezíral jsem jí, že jí nejde ani tak o to, aby se v nově zařízeném pokoji cítila dobře, ale jen o to, aby utratila co nejvíc peněz.

Lambert se octnul zcela v její moci. Eh, to není správný výraz, zmítal se v jejích spárech, jako muška v pavoučí síti – v síti, která se dovedně rozpínala a měla snahu ulpět na čemkoliv ve svém dosahu. Zpočátku se asi zmítal rád a to tak, že vlastním přičiněním. I když si myslím, že se s madam k sobě typově vůbec nehodili. Těch skoro dvacet let věkového rozdílu dneska není téměř nic, ale nejde jenom o věk, že?

Po prvním večírku, který madam v domě uspořádala k mé naprosté nelibosti a po Lambertově dlouhém žadonění, vyplavaly na povrch její jisté temnější povahové rysy doposavad dobře skryté pod mejkapem anebo umně zamaskované arogantním vystupováním. Špatně jsem se vyrovnával s její panovačností, lezla mi na nervy její hysterie a nechápal jsem tu bezbřehou shovívavost, s jakou na naše pŕtky nahlížel její manžel. Dosti bolestivě mě zasáhlo, že jsem se

nesměl postarat o občerstvení a další náležitosti, to si vzala na starost sama a taktéž se sama postarala o vyúčtování této i každé další akce, co následovala. Samozřejmě se zlatou kreditkou se jí to přeúčtovalo!

S večírky se v následujících týdnech roztrhnul pytel. Na každý další pozvala vždy spoustu nějakých lidí, které jsem ani neznal. Objednávala neskutečné množství drahého jídla a pití, které se vždycky v pozdních nočních hodinách kamsi ztratilo. Po dobu jejího panování jsme se stali nejoblíbenějšími zákazníky vyhlášených cateringových firem, speciálně těch z Brna, což jsem taky nechápal, však to bylo kapku z ruky, a náš kuchař, pan Maxmilián, mohl puknout vztekem, když viděl, čím se madam pokouší návštěvníky krmit. Vrcholem všeho bylo její zcela veřejné flirtování s některými muži, a jak jsem se doslechl, prý nejen na večírcích. A Lambert se tomu všemu jen nepochopitelně smál... buď byl tak naivní anebo se už spustila první fáze demence.

Vzal jsem to tedy jako jistý druh jeho povyražení. Ale jen do té doby, než jsem se docela náhodou dostal k vyúčtování běžných provozních náležitostí. Sám jsem byl dost pracovně vytížen, zrovna v té době jsme zaváděli zcela nový typ skleněného materiálu pro miniaturní čočky, použitelný třeba ve fotoaparátech mobilů. Jinými slovy, normálně jsem chodil do práce a nemohl se tak podrobně zabývat finančními záležitostmi společníků. Hrůzu mi nahnala obrovská čísla nejen za občerstvení ale hlavně šestimístné částky za opakované úpravy interiéru a věci, které jsem nedokázal nikde

v domě dohledat. S obavou v očích jsem předstoupil před poněkud společensky unaveného Lamberta a pokusil se mu vysvětlit vážnost situace. Bohužel, odbyl mě stroze, že je všechno v pořádku a poté odjel s madam do města. Prý za nákupy. Ano, mohl jsem potvrdit, nákupy madam prožívala jako opravdu zvláštní druh relaxu. Nakoupené zboží se povalovalo zhusta nevybalené porůznu v apartmánu a přivádělo slečnu Šedivou k šílenství, kdy ten binec musela den co den uklízet za nespokojeného pištění dozorující madam... Pokud tedy zrovna madam netrávila v kosmetickém salónu nějakou tu volnou chvíli, kterou sem-tam urvala.

Zhruba před měsícem Lambert souhlasil s možným přesunem do města, do nového bytu, který ji věnoval k svatbě. Stalo se tak po dlouhotrvajícím nátlaku ze strany madam s odůvodněním, že se jí v domě nelíbí a že je především nespokojena s mým nevstřícným přístupem. Byl jsem neobyčejně šťasten, že jsem je nemusel doprovodit a tím pádem nemusel zařídit některé potřebné věci s předstihem. Ale Luigi mě utěšoval, že prý teď můžu zase dát dům do původního stavu a postarat se o zahradu a ostatní záležitosti, které jsem v tom hektickém kvasu tak trochu zanedbával. Pochopil jsem to správně...

Slečna Šedivá v domě zůstala a měla se postarat o ty hromady věcí, zanechané zde madam, kterých během těch pár měsíců přibýlo neobyčejné množství. Chovala se i nadále dost nejistě, vyplašeně a jevila se mi jako plachá až zakřiknutá ale velmi křehká bytost. Byla svá a trošičku jiná. Měla zvláštní vlastnost, uměla tiše a nenápadně

překvapit, až později jsem pochopil, že je to vlastně její přirozenost. Panu Maxmiliánovi tím svým zjevením téměř způsobila zdravotní újmu, neboť se objevila zrovna v okamžiku, když krájel zeleninu. Znenadání na něj promluvila a on se lehce zranil, tedy..., jen se lehce pořezal, ale ukrutně při to nadával. No, kdyby držela v ruce třeba smyčku ze šňůry od vysavače, tak by možná bylo její chování jednoznačnější. To je vtip, samozřejmě!

Luigi se slečně snažil vyhýbat, ostatně panicky se vyhýbal všemu, co přišlo s madam, takže když na něj spadly krabice s jejími klobouky, tak málem utrpěl nervový kolaps a musel ho hned zaléčit sklenkou skotské. I když já si myslím, že on se obecně ženských bál jako takových. Občas, a to ještě později večer, vylezl z té své špeluňky a přišel za mnou, jak říkával *na skleničku*. Nalil jsem mu první deci čisté skotské a on se mi ve svém splínu svěřoval, co mu zrovna nejde vyřešit, nad čím přemýšlí nebo jen tak plácal nesmysly a já se ho snažil vyslechnout případně mu v dobrém úmyslu poradit. A pak, poněkud společensky unaven, si šel buď lehnout zpátky do pracovny do skládacího křesla, anebo jsem ho odvezl k němu domů, do města. Tak, jak si přál.

Z porady ředitelů v podniku vyplynulo, že bude nutné udělat nějaká obchodní opatření, neboť Lambert se od svatby ve firmě neukázal a trpěly tak vnější vztahy firmy. Takže mě čekalo několik nedobrovolných obchodních schůzek a rozhodnutí o prodeji a nákupu. Moje přítomnost v obchodním oddělení ostatní kapku

znervózňovala při účetní kontrole, ale to bylo možná jen tím, že mně zas tak moc neznali.

Sotva týden potom, co novomanželé Farinovi vylétli z domu jak čert komínem, jsem narazil na jisté nesrovnalosti v obchodních i technických dokumentech při uklízení Lambertovy pracovny, hledal jsem totiž nějaké pozapomenuté obchodní podklady. Papíry zůstaly rozhozené nejen po stole ale porůznu i jinde, kde patrně zůstaly ležet od té doby, co uvíznul v osidlech madam, která s ním začala poněkud více mávat. Abych to vysvětlil. Lambert i Luigi měli v domě každý – krom své ložnice – i malou přilehlou pracovnu. Luigi tu svou moc nepoužíval, vlastně tam ani nechodil, nejraději trávil čas v té svojí malé špeluňce v přízemí s onou pověstnou skládací židlí, ale Lambert tu měl svoje zázemí. Pečlivě jsem tedy papíry poskládal a uložil mezi ostatní do skříně a provedl, jak se říká ‘nezbytná bezpečnostní opatření’, tedy, jinými slovy, dal jsem vše pod zámek. Ovšem tento rozpor v papírech mi nedával spát.

Tři dny nato jsem Luigiho v lehce podroušeném stavu po dvou skleničkách, té první a poslední, mezi kterými byl tak litr lihoviny, odvezl v noci domů, do jeho bytu ve městě jako nesmysly blábolící hadr.

Vracel jsem se už dost pozdě a těšil se do kanafasu. Jen co vjelo auto do vrat, se znepokojením jsem zjistil, že v domě se pohybuje někdo cizí. Ten den byla, tuším, sobota nebo neděle, to už nevím přesně, a to o víkendu v domě nebýval nikdo jiný kromě mě, případně sezvané společnosti obou pánů. Byl jsem si naprosto jist, že

jsem vypnul všechna světla mimo toho tlumeného v hale, kam stejně nebylo skrz poloprůhledná skla přímo vidět. Některá okna v patře naopak svítila nad potemnělou halou a dokonce se mi zdálo, že další světla tu a tam problikávají.

Odstavil jsem vůz daleko před vchodem do zahrady a obezřetně se vrátil do domu zadem přes garáž a Luigiho laboratoř. Osvětlená chodba nad halou spojovala ložnice, pracovny a jiné pokoje a společenský salonek. Zhasnul jsem světlo přes dálkové ovládání a čekal na šramot pod schody. Uznávám, nebyl to zrovna nejlepší způsob, ale přišlo mi velmi jednoduché takto zloděje vylákat ven. Pokud to tedy zloděj byl, protože signalizační zařízení neukazovalo na žádné násilné vniknutí, nenašel jsem ani rozmlácené nerozbitné sklo ani vypáčený zámek, který nelze vypáčit. Z toho se dalo usuzovat, že nelegální vniknutí muselo být svým způsobem legální a vetřelec měl svůj klíč.

Jelikož se mi to čekání zdálo už dlouhé, vyšel jsem po schodech z haly zleva vzhůru, ovšem téměř současně zloděj vyrazil z druhé strany z pracovny Lamberta, kam jsem přímo přes sloupky a kapradí neviděl. A v tom okamžiku se rozsvítilo světlo na schodišti. Chtěl jsem ještě zavolat, ale hluk na schodech mě přiměl jen vyhlédnout, stál jsem totiž za jedním z těch sloupků s kytkami. Dva zloději v kuklách se zřejmě po nějaké vzájemné kolizi skulili dolů se schodů jako švestky. Jeden zůstal nehybně ležet hlavou dolů uprostřed odpočívadla napůl ještě na schodišti, zatímco druhý potácivě vstal, nepřilíši křepce seběhl těch pár schodů a vyběhl dveřmi z haly ven,

na pozemek. Dveře zůstaly dokořán. Nepokoušel jsem se ho ani zastavit.

Policie dorazila během deseti minut.

***

Pod kuklou zloděje, který si při pádu zlomil vaz, vězel naprosto neznámý, hubený člověk s krátkými černými, trochu vlnitými vlasy a s bledou tváří. Mohlo mu být tak čtyřicet.

„Tohohle člověka jsem nikdy neviděl,“ potvrdil jsem vyšetřovateli. Na otázku:

„Co se z domu ztratilo?“

„To nedokážu konkrétně říct..., ale peníze tady nikde nejsou.“

Možná si něco vzal s sebou jeho uprchlý komplic, možná nevezl. Policisté následně řešili problém, zdali zloději přicházeli, nebo utíkali. Nakonec se shodli, že jsem je překvapil asi zrovna v okamžiku, kdy přicházeli a já je při tom nechal. Oni prostě neměli tak úplně přesné informace, a o ty, co už měli, se nechtěli podělit. Trvalo docela dlouho, než technici místo činu ohledali a vytvořili dokumentaci k případu. Samozřejmě že zadělali tím svým práškem dveře i zábradlí, ale to patřilo k věci. Jen jsem rozhodně nesouhlasil s jejich požadavkem, abych halu na pár dnů zavřel, co kdyby prý potřebovali ještě něco došetřit? Nakonec jsem je k jejich nespokojenosti donutil, aby svoji práci dokončili hned.

Obrázky z obou fotopastí, které jsem nastražil jak v místnosti, tak i ve skříni s dokumenty, trochu naznačily, co asi tak zloději hledali. Samozřejmě, že jsem se policajtům s obrázky nepochlubil! Proč taky?

Zloději hrubě vypáčili zamčenou skříň, do které jsem shrnul Lambertovy poházené dokumenty. Nezajímali se ale o nové listiny, šli po nějakých starých, potrhaných papírech, zastrčených někde vespod. Oni je fyzicky ani ukrást nechtěli, jen okopírovali několik stran, a na to jim stačil obyčejný mobil, právě ten, který jsem zavčasu odňal mrtvému zloději a vypnul ho, ještě než přijela policie.

Podle obrázků z mobilu toho zloděje se jednalo o letitý projekt nazývaný Orphan. Projekt ze začátku devadesátých let vytvářeli Luigi s Lambertem a ještě s někým, kdo se sice nepodepsal, ale právě on údaje pečlivě a důsledně zapisoval. Projektů z té doby vedli víc. Bylo navýsost podivné, koho by dneska zajímal víc jak dvacet let starý a vlastně komerčně nikdy nevyužitý projekt, zvlášť když podstatná část technické dokumentace úplně chyběla? Naopak, pokud by sáhli o přihrádku vedle a měli zájem o gastrokopické sondy nebo o moderní neuro diagnostika na bázi čipů, tak by se dostali ke skoro úplné technické dokumentaci. Na druhou stranu – bylo dost na pováženu, že jsem takovou dokumentaci v baráku našel. Neměla nikdy opustit konstrukční kanceláře fabriky a některé její citlivé části ani trezor. Už-už jsem si formuloval pichlavou otázku, kterou co nevidět položím rovnou Lambertovi. Kardinální otázkou tedy bylo, proč zrovna tohle zloději chtěli získat?

Vyměnil jsem vložky zámků, změnil všechny číselné kombinace v elektronickém zabezpečení a přidal i něco navíc. Řídil jsem se jednoduchým heslem, které Lambert zas tak úplně neuznával – vize budoucnosti začíná v naší přítomnosti.

***

Ze slečny Šedivá se nakonec vyklubala docela pohledná a sympatická holka, zvlášť když si smyla ty hrozné modrofialové šminky, kterými na sobě zrovna nešetřila a vrátila vlasy k přirozenému světlému odstínu namísto té hnusné fialové barvy a zároveň se trochu jinak oblíkla. A doslova mě dostala, když zmizely ty prapodivné kěrky z rukou, nohou i obličejů, a vyloupala se její čistá pleť.

Ta její proměna přišla tak náhle, že jsem na ní jen zaraženě zíral, až se tomu pobaveně smála. Taky změnila svůj přístup k práci. Ze systematického se stal lehce neuspořádaný. Myslel jsem si, že je to těmi haldami šatů, bot a různých doplňků, které madam nakoupila jako šílená. Slečna Šedivá se je snažila se je nějak uspořádat. A docela jsem jí litoval, jakmile madam pískla, pardon, zavolala telefonem, tak musela vybrat něco správného z té neuspořádané haldy hadrů a bot, připravit a zabalit to a odvést jí to do bytu, kde teď manželsky Farinovi sídlili. Jednou nebo dvakrát ale pobývala v pokoji madam celý den a já měl pocit, že tam sedí na krajíčku postele a pláče, ale neměl jsem odvalu vejít a promluvit s ní. Jednou mě požádala, právě